

தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரத்தில் எண்கள்

ரெ. சுப்புலட்சுமி அ. *

அ¹ அரசு மேல்நிலைப் பள்ளி, சூலூர்-641402, கோயம்புத்தூர், தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Numbers in Tholkappiyam Eluthathikaram

R. Subbulakshmi a, *

^a Government of Higher Secondary School, Sulur-641402, Coimbatore, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:

subbulakshmisri1968@gmail.com

Received: 03-03-2021

Revised: 07-02-2022

Accepted: 13-02-2022

Published: 28-02-2022

ABSTRACT

Tamil poets have created, named, categorized, summarized and preserved dialects based on dialects in order to preserve the language they speak. Before exploring the importance of numbers in language it is necessary to know the design of grammatical literature. It is possible that the Sanskrit poets called the text grammar of the words when they recorded the language, they created in the journals so that it would be known to the world, and the textual literature of the world empirical biographies based on his linguistic ability. By learning the language of counting and writing as the body and soul direct the human being, it is possible to know through the Tamil numerals that the numbers representing the measurements are also designed while the letters are being created. The purpose of the article is to give an overview of the measurements that have taken place in human life, with descriptions of messages, numbers, and nouns. The importance of numbers has been highlighted in explaining the alphabetical order of the letters and the alphabetical alphabets created for the Tamil language under the heading of letters and numbers, as well as the design of the vowels formed with the primary letters. The use of numbers in the classification of letters by alphabetical order is illustrated by the use of numbers to distinguish vowel letters into vowel, melody, and interjection types, and to point and quote characters. The words created for measurements such as size and mass are the primary letters of the words and the reasons for giving a special place to measurements in Tamil are explained. In order to give Tamil a lofty place in the world languages in the end, there are poems in which the Tamils use their numbers to indicate the year of publication, the year of an action, the time of action, and the number of soldiers involved in the war. The conclusion of the study is outlined.

Keywords: Tholkappiyam Eluthathikaram, Numbers, Alphabets, Sangam Literature

முன்னுரை

உலக உயிரினங்களில் ஓர் உயிரினமாகத் தோன்றிய மனித இனத்திற்கும் மற்ற உயிரினங்களைப் போன்றே காடுகளில் உணவினைத் தேடி அலையும் நிலை இருந்துள்ளது. காலப்போக்கில் சுய முயற்சியில் வேளாண்மையைக் கற்றுக் கொண்டு குழுக்களாக வாழத் தொடங்கியபோது குழுக்களிடையே நட்புறவு ஏற்பட்டுள்ளது. அதன் விளைவாக ஒருவருக்கொருவர் அவரவரிடமுள்ள பொருட்களைப் பரிமாறிக் கொள்ள முயன்றபோது மனதில் தோன்றிய அளவினைக் கேட்டுப் பெறுவதற்கு, அதனைக் குறிப்பிட்டுக் காட்டி வெளிப்படுத்திய பேச்சொலிகள் அளவீடுகள் என்றழைக்கப்பட்டுள்ளன.

பின்பு வாய்மொழியாக இருந்த மொழியினை வரிவடிவம் கொடுத்து நிலைபெறச் செய்யும்போது அளவீட்டுச் சொற்களைக் கணித மொழியில் பயன்படுத்துவதற்காக அவற்றிற்கென்று குறியீடுகள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. மொழியோடு மொழியாகத் தோன்றிய அளவீட்டுச் சொற்களின் குறியீடுகள் எண்கள் என்றும் குறியீட்டின் பெயர்கள் எண்ணுப்பெயர்கள் என்றும் அழைக்கப்பட்டுள்ளன. அவ்விதம் தோன்றிய எண்கள் மொழிக் கட்டமைப்பினை விளக்குவதற்கு பயன்பட்டுள்ள நிலையினையும், கணிதமொழிக் கட்டமைப்பினை விளக்குவதற்கு எழுத்துக்கள் பயன்பட்டுள்ள நிலையினையும் வெளிப்படுத்துவதற்காக எடுத்துக்கொண்ட கட்டுரைத் தலைப்பு “தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரத்தில் எண்கள்” என்பதாகும். இதனடிப்படையில் கட்டுரை செய்திகள் இடம்பெறுகின்றன.

எண்களும் எழுத்துக்களும்

சங்க கால நூல்கள், உடலும் உயிரும் மனிதனை இயக்குவது போல எண்ணும் எழுத்தும் மொழியை இயக்குவதாக எழுதப்பட்டிருக்கின்றன எனலாம். இயற்கை விதிமுறைகளுக்குட்பட்டு உலகம் செயல்படுவதுபோல மொழியையும் ஒழுங்கு, விதிமுறைகளுக்குட்படுத்தியுள்ளதை அறிய முடிகிறது.

இக்கருத்தின் அடிப்படையில் நூற்பாக்களால் இயற்றப்பட்ட தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரத்திற்கு மூலகாரணமாய் அமைந்துள்ள எழுத்துக்களையும் பிற கூறுகளையும் விளக்குவதற்கு எண்களைப் பயன்படுத்தி எழுதப்பட்ட நூற்பாக்கள் ஆராயப்படுகின்றன (Lena Tamilvanan, 1980).

எழுத்ததிகாரத்தில் முதல் இயலான நூன் மரபில் முதல் நூற்பாவில்,

“எழுத்து எனப் படுப

அகரம் முதல் னகரம் இறுவாய்

முப்பத்து என்ப

சார்ந்து வரல் மரபின் மூன்று அலங்கடையே”

என்று தமிழ் மொழிக்குரிய அடிப்படை எழுத்துக்களையும், அதனைச் சார்ந்து வரக்கூடிய எழுத்துக்களையும் வரையறுத்துக் கூறியதனை அறியமுடிகிறது (Subramanian, 2008).

எழுத்தோசைகள்

தமிழ் எழுத்துக்களின் பெயர்களைச் சொல்லும் போது தோன்றுகின்ற ஓசையின் அளவைக் கணிக்கும் முறைக்கு மாத்திரை எனப் பெயரிட்டுள்ளனர். மாத்திரை என்பது கை நொடிக்கும் அளவு அல்லது கண் இமைக்கும் அளவு எனக் கணக்கிட்டு ஓரளவு, ஈரளவு, அரையளவு, அரையினும் குறுகல் அளவுடைய எழுத்துக்கள் என வகைப்படுத்தியுள்ளனர். இவ்வளவுகள் கொண்ட எழுத்துக்களை,

“அ இ உ எ ஓ என்னும்

அப்பால் ஐந்தும்

ஓர் அளவு இசைக்கும் குற்று எழுத்துஎன்ப” (Subramanian, 2008)

“ஆ ஈ ஊ ஏ ஐ ஓ ஔ என்னும்

அப்பால் ஏழும்

ஈர் அளவு இசைக்கும் நெட்டெழுத்து என்ப”

“ன கார இறுவாய்ப்

பதின்எண் எழுத்தும் மெய் என மொழிப”

“மெய்பின் அளவே அரை என மொழிப”

“அவ் இயல் நிலையும் ஏனை மூன்றே”

“அரை அளவு குறுகல் மகரம் உடைத்தே

இசை இடன் அருகும் தெரியும் காலை”

என்ற இந்நூற்பாக்களின் வழி எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றன (Subramanian, 2008).

உயிர்மெய் எழுத்துக்களின் உருவமைப்பு

“புள்ளி இல்லா எல்லா மெய்யும்

உரு உருவாகி அகரமோடு உயிர்த்தலும்

ஏனை உயிரோடு உருவு திரிந்து உயிர்த்தலும்

ஆ ஈர் இயல உயிர்த்தல் ஆறே”

அதாவது அகரம் மெய்யெழுத்துக்களுடன் சேரும்போது புள்ளி மட்டும் நீங்கி மெய்யுருவிலேயே ஒலிக்கிறது (Subramanian, 2008). அகரம் தவிர்ந்து மற்ற உயிரெழுத்துக்கள் மெய்யெழுத்துக்களுடன் சேரும் போது, புள்ளி நீங்குவதுடன் மெய்யெழுத்துக்களுடன் சில குறியீடுகள் இணைந்தும், சேர்ந்தும் உருவாகிய வடிவமைப்பினைக் கொண்டு ஒலிக்கின்றன.

அவ்வாறு ஒலிக்கின்ற உயிர்மெய் எழுத்துக்களின் ஓசையை உற்றுநோக்கும் போது மெய்யினைக் கொண்டு உயிர் இயங்குவது போல மெய்யோசைக்குப்பின் உயிரோசை ஒலிப்பதனை உணர முடியும் இக்கருத்தினை,

“மெய்யின் வழியது உயிர்தோன்றும் நிலையே”

என்பதன் மூலம் அறியலாம் (Subramanian, 2008).

எழுத்தோசைகளைக் கொண்டு எழுத்துக்களை வகைப்படுத்துதல்

“வல் எழுத்து என்ப க ச ட த ப ற”

“மெல் எழுத்து என்ப ங ஞ ண ந ம ன”

“இடை எழுத்து என்ப ய ர ல வ ழ ள”

“அம்மூஆறும் வழங்குஇயல் மருங்கின்

மெய்யம் மயக்கு உடன் நிலை தெரியும் காலை”

அம்மூவாறும் என்பது பதினெட்டு மெய்களைக் குறிப்பதற்காக பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதால் பெருக்கல் கணக்கீடாக அமைந்துள்ளது எனலாம் (Subramanian, 2008).

சுட்டு, வினா எழுத்துக்கள்

ஒன்றினைச் சுட்டிக்காட்டுவதற்கும், அதைப் பற்றி வினா எழுப்புவதற்கும் பயன்படுகின்ற எழுத்துக்களை,

“அ இ உ அம்மூன்றும் சுட்டு”

“ஆ ஏ ஓ அம்மூன்றும் வினா”

என்ற இந்நூற்பாக்கள் விளக்குகின்றன (Subramanian, 2008). எண்களைக் கொண்டு விளக்கப்படுகின்ற நூற்பாக்கள் மட்டுமே சுட்டிக்காட்டப்படுகின்றன. அவ்வகையில் நூன் மரபில் எழுத்துக்களை விளக்கியபின்பு, மொழி மரபில் எழுத்துக்கள் மற்ற எழுத்துக்களுடன் கூடி, சொல்லாக மாறுகின்ற நிலை விளக்கப்படுகின்றது. இவ்வியலின் தொடக்கத்தில் சார்பெழுத்துக்கள் இடம்பெறுகின்ற சொற்களை,

“நெட்டெழுத்து இம்பரும் தொடர்மொழி ஈற்றும்

குற்றியலுகரம் வல்ஆறு ஊர்ந்தே”
 “குறியதன் முன்னர் ஆய்தப் புள்ளி
 உயிரொடு புணர்ந்த வல்லாறன் மிசைத்தே”
 என்ற நூற்பாக்களின் வழி அறியமுடிகின்றது (Subramanian, 2008).

சொல் வகைகள்

ஓர் எழுத்து ஒன்றினைக் குறிக்குமேயானால் அதனையும் சொல்லாகக் கணக்கிட்டுள்ளதை,
 “நெட்டெழுத்து ஏழே ஓர் எழுத்து ஒருமொழி”
 என்பதன் மூலம் புலனாகிறது (Subramanian, 2008). இதனடிப்படையில் சொல் வகைகளை,
 “ஓர் எழுத்து ஒரு மொழி ஈர் எழுத்து ஒரு மொழி
 இரண்டு இறந்து இசைக்கும் தொடர்மொழி உள்ப்பட
 மூன்றே மொழி நிலை தோன்றிய நெறியே”
 இந்நூற்பா விளக்குகிறது (Subramanian, 2008).
 பின்பு மொழி முதலிலும், இறுதியிலும் வரக்கூடிய எழுத்துக்களை வரையறுத்துள்ளனர்.

மொழி முதல் எழுத்துக்கள்

“பன்ஈர் உயிரும் மொழி முதல் ஆகும்
 க த ந ப ம எனும் ஆவைந்தெழுத்தும்
 எல்லா உயிரொடும் செல்லுமார் முதலே”
 “சகரக் கிளவியும் அவற்றோ ரற்றே
 அ ஐ ஔ எனும் மூன்றலங் கடையே”
 “உ ஊ ஒ ஓ என்னும் நான்கு உயிர்
 வஎன் எழுத்தொடு வருதல் இல்லை
 ஆ ஈ ஓ
 என்னும் மூஉயிர் ஞகாரத்து உரிய”
 “ஆ வோடல்லது யுகரம் முதலாகாது
 குற்றியலுகரம் முறைப்பெயர் மருங்கின்
 ஒற்றிய நகரமிசை நகரமொடு முதலும்”
 என்ற நூற்பாக்கள் மொழிக்கு முதலாகும் எழுத்துக்களை எடுத்துரைக்கின்றன (Subramanian, 2008).

மொழி இறுதி எழுத்துக்கள்

“உயிர் ஔ எஞ்சிய இறுதி ஆகும்” (Subramanian, 2008)

என்ற நூற்பாவின்படி பன் ஈர் உயிர் எழுத்துக்களில் ஔகாரத்தைக் கழித்து பதினொன்று எனக் கணக்கிடும் போது அடுத்த நூற்பாவில்,

“கவ வோடு இயையின் ஔவும் ஆகும்”

என்று குறிப்பிட்டதன் வாயிலாக பன்னிரண்டு உயிரெழுத்துக்களும் மொழிக்கு இறுதியாக வரும் எனப் பொருள் கொள்வதாக அமைகிறது எனலாம் (Subramanian, 2008). அடுத்து,

“ஞணநம னயரல வழள வென்னும்

அப்பதி னொன்றே புள்ளி இறுதி”

மெய்யெழுத்துக்களில் ஞணநம னயரல வழள ஆகிய பதினொன்று எழுத்துக்கள் மட்டும் மொழிக்கு இறுதி ஆகும் என்பதை வலியுறுத்துகின்றது (Subramanian, 2008).

எழுத்துக்களின் பிறப்பிடங்கள்

உலக மக்கள் அனைவரும் அவரவர் பேசக் கற்றுக் கொடுத்த மொழியைக் கொண்டு தம் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து கொள்கின்றனர். எனினும் ஒரு மொழியைப் பாடமாகக் கற்றுக் கொள்ளும் போது மொழியில் இருக்கிற சில விதிமுறைகளைப் பின்பற்றி கற்க வேண்டியதாகிறது. அதன்மூலம் மொழிக்குரிய தனிச் சிறப்பியல்புகள் புலனாகின்றன. அவ்வகையில் மொழியை சரியான ஒலிப்பு முறையில் ஒலிக்கும்போது அம்மொழி தனித்துவம் பெறுகிறது. இதனை மனதிற்கொண்டு தமிழ் எழுத்துக்களின் ஒலிப்பு முறையைக் கற்றுக் கொடுப்பதாகப் பிறப்பியல் அமைந்துள்ளது எனலாம்.

எழுத்துக்களின் பொதுப் பிறப்பினை விளக்கும் வகையில்,

“உந்தி முதலா முந்துவளி தோன்றித்

தலையினும் மிடற்றினும் நெஞ்சினும் நிலைஇப்

பல்லும் இதழும் நாவும் மூக்கும்

அண்ணமும் உளப்பட எண்முறை நிலையான்”

என்ற நூற்பா வரிகளிலிருந்து எழுத்துக்களின் பிறப்புக்கு மூலக்காரணம் உந்தியிலிருந்து மேலே எழுகின்ற காற்று எனலாம் (Subramanian, 2008). அக்காற்று நூற்பாவில் கூறிய எட்டு இடங்களில் எவ்வெவ்வுறுப்புக்களில் உராய்ந்து எழுத்தோசையாக வெளிப்படுகின்றதோ அதனைப் பொருத்து எழுத்தொலிகளின் பிறப்பினைக் கணக்கிட்டுக் கூறிய நூற்பாக்கள் பின்வருமாறு.

“அ ஆ ஆயிரண் டங்காத் தியலும்”

“அங்காத் - வாய் திறத்தல்”

“இ ஈ எ ஏ ஐ யென இசைக்கும்

அப்பால் ஐந்தும் அவற்றோ ரன்ன”

“அவை தாம்

அண்பல் முதல்நா விளிம்புறல் உடைய”

“உ ஊ ஒ ஓ ஔ என இசைக்கும்

அப்பால் ஐந்தும் இதழ் குவிந் தியலும்

தம்தம் திரிபே சிறிய என்ப

ககார ஙகாரம் முதல்நா அண்ணம்

சகார ஞகாரம் இடைநா அண்ணம்

டகார ணகாரம் நுனிநா அண்ணம்

அவ்வா றெழுத்தும் மூவகைப் பிறப்பின”

“அண்ணம் நண்ணிய பல்முதல் மருங்கின்

நாநுனி பரந்து மெய்யுற ஒற்றத்
 தாம் இனிது பிறக்கும் தகார நகாரம்
 அணரி நுனி நா அண்ணம் ஒற்ற
 றஃகான் னஃகான் ஆயிரண்டும் பிறக்கும்”
 “நுனிநா அணரி அண்ணம் வருட
 ரகாரம் முகாரம் ஆயிரண்டும் பிறக்கும்”
 “நாவிளிம்பு வீங்கி அண்பல் முதலுற
 ஆவயின் அண்ணம் ஒற்றவும் வருடவும்
 லகார ளகாரம் ஆயிரண்டும் பிறக்கும்”
 “இதழ் இயைந்து பிறக்கும் பகார மகாரம்
 பல் இதழ் இயைய வகாரம் பிறக்கும்”
 “அண்ணஞ் சேர்ந்த மிடற்றெழு வளியிசை
 கண்ணுற் றடைய யகாரம் பிறக்கும்”

சார்பெழுத்துக்கள் தத்தமக்குச் சார்பாகிய எழுத்துக்களது பிறப்பிடத்தே பிறத்தலொடு பொருந்தி அவ்விடத்தே தமக்குரிய இயல்பில் நடக்கும். (Ilampuranar, 1971; Subramanian, 2008)

புணரியல் செய்திகள்

எழுத்துக்கள், சொற்கள், எழுத்துக்கள் பிறக்குமிடம் எனப் படிப்படியாகத் தெளிவுபடுத்திய பின் மொழியைப் பேசுகின்றபோது அல்லது எழுதுகின்ற போது சொற்களை இணைத்துத் தொடர்மொழியாகப் பயன்படுத்தும் போது அச்சொற்களிடையே மாற்றங்கள் தோன்றும் என்பதனை உணர்த்துவதாக புணரியல் நூற்பாக்கள் அமைந்துள்ளன. புணரியல் சொற்கள் புணர்கின்ற விதிகளை வகுப்பதற்கு முன் அமைந்துள்ள முதல் நூற்பா,

“மூன்றுதலை யிட்ட முப்பதிற் றெழுத்தின்
 இரண்டு தலை யிட்ட முதலா கிருபஃது
 அறுநான் கீற்றொடு நெறிநின் றியலும்
 எல்லா மொழிக்கும் இறுதியும் முதலும்
 மெய்யே யுயிரென்று ஆயீ ரியல்”

(Subramanian, 2008)

என்பதில் சுட்டிக்காட்டிய எழுத்துக்களின் எண்ணிக்கையினால் தோன்றுகின்ற ஐயப்பாடு என்னவெனில்,

தமிழெழுத்துக்களில் சார்பெழுத்துக்களாகக் குறிப்பிடப் பட்டவைகளில் ஆய்தம் தவிர்த்து மற்ற இரண்டிற்கும் தனிப்பட்ட வடிவமைப்பு கொடுக்கப்படவில்லை. அவ்விரண்டும் சொற்களில் வரும் இடத்தினைப் பொருத்து ஒலிக்கின்ற மாத்திரை அளவில் குறுகிய ஓசையாகத் தோன்றுவதனால் அவ்வெழுத்துக்களைக் குற்றியலுகரம், குற்றியலிகரம் (உகரம் இகரமாகத் திரிதல்) என்ற பெயருடன் சார்பெழுத்துக்களில் இணைக்கப்பட்டிருக்கும் போது இங்கு முதன்மை எழுத்துக்களுடன் சேர்த்து முதன்மை எழுத்துக்கள் முப்பத்து மூன்றாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

அதுமட்டுமல்லாமல் மொழிக்கு முதலில் வரக்கூடிய எழுத்துக்களின் எண்ணிக்கையிலும் குற்றியலுகரம் சேர்க்கப்பட்டு இருபத்திரண்டு எனக் கணக்கிடப்பட்டுள்ளது.

புணரியல் என்பதால் மொழிக்கு முதலிலும், ஈற்றிலும் வருகின்ற எழுத்துக்களின் அடிப்படையில் புணர்ச்சி விதிகள் அமைவதால் குற்றியலுகரம், குற்றியலிகரம் முதன்மை எழுத்துக்களில் சேர்க்கப்பட்டிருந்தாலும், ஆய்த எழுத்து அவ்வாறு வருவதில்லையே, அதே சமயத்தில் இந்நூற்பாவில் என்ப, மொழிப என்ற சொற்கள் இடம்பெறாததும் கவனித்திற் கொள்ள வேண்டியது அவசியமாகிறது.

குற்றியலுகரம் மொழி முதலில் வரும் என்பதனை,

“குற்றிய லுகர முறைப்பெயர் மருங்கின்

ஒற்றிய நகர மிசை நகரமொடு முதலும்”

(எ-டு) நுந்தை என்ற சொல் தரப்பட்டுள்ளது.

இந்நூற்பாவின் மூலம் அறிந்தாலும் இதனை,

“மெய்யின் அளபே அரை என மொழிப

அவ்வியல் நிலையும் ஏனை மூன்றே”

என்ற நூற்பாவினோடு ஒப்பிடும் போது அரை மாத்திரை அளவு கொண்ட மெய்கள் மொழிக்கு முதலாகாதபோது மெய்யெழுத்துக்குரிய அளவாகக் கருதப்படும் குற்றியலுகரம் முதலாகுமா என்ற ஐயம் உருவாகிறது (Subramanian, 2008).

மேலும் ‘ந’ கரத்துடன் பன்னிருயிரும் மொழி முதலாக வரும் என்று சொல்லும் போது ‘நு’ என்பது அதிலோர் எழுத்தாகின்றது. அவ்வெழுத்தினை மொழி முதல் குற்றியலுகரமாகக் கொண்டு மொழி முதல் எழுத்துக்கள் இருபத்திரண்டு என்பது பொருந்தாததாக உள்ளது எனலாம்.

இக்கருத்தினை நன்னூல் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளதா என ஆராயும் போது நன்னூல் குற்றியலுகரத்தினைக் கருத்திற் கொள்ளாமல் மொழி முதல் எழுத்துக்களை,

“பன்னீ ருயிரும் க ச த ந ப ம வ ய

ஞ ங ஈரெந்துயிர் மெய்யும் மொழி முதல்”

என வரையறுத்துள்ளது (Subramanian, 2008). இந்நூற்பாவில் மொழி முதல் எழுத்துக்கள் இருபத்திரண்டாகக் குறிப்பிட்டதில் ‘ங’ என்ற எழுத்து இடம் பெற்றுள்ளது. எடுத்துக்காட்டிற்காக அங்ஙனம் என்ற சொல் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அச்சொல் ஒலிக்கும்போது, அகரத்துடன் ‘ங’ இணைந்து அவ்வொலியைப் பெறுகிறது. இருந்தாலும் ‘ங’ முதலாகும் என்பதை வரையறுத்து,

“சுட்டியா எகர வினாவழி யவ்வை

ஒட்டி ஙவ்வும் முதலாகுமே”

என்று சொல்லப்பட்டதன் பொருள் மூன்று சுட்டும், யாவினாவும், எகர வினாவும் இடைச்சொற்களின் பின் அகரத்தை ஒட்டி மொழிக்கு முதலாகும் என்பதனை அங்ஙனம், யாங்ஙனம், எங்ஙனம் என்ற சொற்களைக் காட்டி விளக்குகின்றது. இவ்விளக்கத்தினை மறுத்து அஞ்ஞான்று, எஞ்ஞான்று என்பன போல பிளவுபட்டு இடையே மெல்லொற்று மிக்கு வருதலின் தொடர் மொழிகளே என்பர் சிலர். ஆங்ஙனம், யாங்ஙனம் போன்ற வடிவின் திரிபே ஆதலின் ‘ங’ மொழி முதல் வராது என்பர் (இலக்கணம் எழுத்தும் சொல்லும், மதுரை காமராசர் தொலைநிலைக் கல்வி இயக்ககம்) என்ற கருத்துக்களும் எழுந்துள்ளன

இக்கருத்துக்களின் முடிவில் ‘ங’ என்ற எழுத்தினை முதலாகக் கொண்ட வேறு சொற்கள் முற்காலத்தில் பயன்பாட்டில் இருந்துள்ளதா என்பதனை அறிய முற்படும்போது தமிழ் அகராதியில் ‘ங’ என்ற எழுத்தினை மொழி முதலாகக் கொண்ட சொற்கள் இடம்பெற்றுள்ளதை அறிய முடிந்தது. அவை,

ங - ஓர் எழுத்து, குறுணிக்குறி

ஙகரம் - குறுணியளவு

ஙனம் - இடம், தன்மை, விதம், வகை

'ங' இச் சொற்களில் மொழி முதலாக வந்து பொருள் தந்துள்ளது (Kazhaga Pulavar Kulu, 1969). இச்சொற்களின் அடிப்படையில் நன்னூல் நூற்பாவில் 'ங' என்ற எழுத்தினை மொழி முதல் எழுத்தாகக் கொண்டது சரியெனத் தோன்றுகிறது எனலாம்.

மேலும் தமிழ் அகராதியில் 'ங' முதலாகக் கொண்ட சொற்கள் இடம்பெற்றுள்ளனவா என்று தேடும்போது 'ட' என்ற எழுத்தினை மொழி முதலாகக் கொண்ட சொற்களும் தமிழ் அகராதியில் இடம் பெற்றுள்ளன. அவற்றை எடுத்துக் காட்டும் வகையில் ஒன்றிரண்டு சொற்கள் மட்டும் இடம்பெறுகின்றன.

டக்கு - சட்டை முதலியவற்றில் வைக்கும் மடிப்பு, தந்திரம்

டங்கா - ஒரு வகைத் தோற்கருவி

டங்காரம் - வில்லின் நாணோசை

(Kazhaga Pulavar Kulu, 1969)

இன்றளவும் கிராமங்களில் பெண் குழந்தைகள் அணியும் பாவாடை பெரியதாக இருந்தால் அதனைத் தையற்காரரிடம் கொடுத்து 'டக்கு' அடித்து வா என்று தாய்மார்கள் சொல்வதன் மூலம் இச்சொல் பயன்பாட்டில் இருப்பதைப் போல் மற்ற சொற்களும் இருந்திருக்கக் கூடும் எனலாம். தமிழ் அகராதியின் படி 'ட' என்ற எழுத்தினை மொழி முதல் எழுத்துக்களுடன் சேர்த்தால் மொழி முதல் எழுத்துக்கள் இருபத்து மூன்று எனலாம்.

டங்கா, டங்காரம், ஙனம், ஙகரம் போன்ற சொற்கள் பயன்பாட்டில் குறைந்தாலும், மொழியைக் கற்பதில் இடர்பாடு இல்லை எனினும் மொழியின் தொன்மை குறைகிறது எனலாம். ஆனால் எண்ணுப் பெயரான ஒன்பதைக் குறிக்கின்ற 'தொண்டு' என்ற சொல் மறைந்ததனால், இக்காலத்தில் வழக்கத்திலுள்ள ஒன்பது என்ற எண்ணுப் பெயர் மற்ற எண்ணுப் பெயர்களோடு புணருகின்ற புணர்ச்சி இலக்கணத்தினை விளக்குவதற்கு தரப்படுகின்ற விளக்கங்கள் எண்ணுப் பெயர்ப்புணர்ச்சி இலக்கணத்தினை வெறுக்கும் வகையில் அமைந்துள்ளது எனலாம். இவ்விடர்பாடு எண்ணுப் பெயர்ப்புணர்ச்சி பகுதியில் இடம்பெறும்.

மொழிப் புணர்ச்சி விதிகள்

இரண்டு சொற்கள் ஒரு சொல்லாக மாறுவதனை புணர்ச்சி எனலாம். சொற்கள் புணரும் போது ஏற்படக்கூடிய மாற்றங்கள் நான்கு வகையாக இருக்கும் என்பதனை,

“நிறுத்த சொல்லின் ஈறா கெழுத்தொடு

குறித்துவரு கிளவி முதலெழுத் தியையப்

... ..
... ..
... ..

மூன்றே திரிபிடன் ஒன்றே இயல்பென

ஆங்கந் நான்கே மொழிபுணர் இயல்பே”

என்ற இந்நூற்பா விளக்குகின்றது (Ilampuranar, 1971). அவ்வாறு சொற்களிடையே மிகுகின்ற அல்லது திரிகின்ற எழுத்துக்களின் பெயர்களை வேற்றுமை, அவ்விழி, அடை என வகைப்படுத்தியுள்ளனர்.

சொற்களிடையே வரும் வேற்றுமை உருபுகள்

“ஐ ஓடு கு இன் அது கண் ணென்னும்

அவ்வா றென்ப வேற்றுமை யுருபே” (Ilampuranar, 1971)

என்றும் வேற்றுமையல்லாதவைகளை அல்வழியாகக் கணக்கிட்டு, சாரியைகளினைக் குறிப்பிடும் போது,

“இன்னே அற்றே அத்தே அம்மே

ஒன்னே ஆனே அக்கே இக்கே

அன்னென் கிளவி உளப்படப் பிறவு

அன்ன என்ப சாரியை மொழியே”

என்று குறிப்பிட்ட பின் இவை தவிர வேறு சாரியை சொற்களும் இடம் பெறலாம் என்பதையும் உணர்த்துகின்றது (Ilampuranar, 1971).

நிறுத்த சொல்லும் குறித்து வரு கிளவியும்,

“அடையொடு தோன்றினும் புணர் நிலைக்குரிய”

மேற்குறிப்பிட்ட நூற்பாக்களில் உள்ளவையாவும் உயர்திணை மற்றும் அஃறிணைப் பெயர்களுக்குப் பின்னே அமையக் கூடியவை விளக்கப்பட்டுள்ளன (Ilampuranar, 1971).

புணரியல் வரை எழுத்துக்களையும், எழுத்துக்களால் உருவாக்கப்பட்ட சொற்களையும் விளக்குவதற்கு எண்கள் துணை நின்றன. புணரியலுக்குப்பின் வருகின்ற இயல்களில் உயிர் மயங்கியல் தவிர மற்ற இடங்களில் எண்ணுப் பெயர்ப்புணர்ச்சி விதிகள் இடம் பெற்றுள்ளன. இதற்குக் காரணம் எண்ணுப் பெயர்கள் என்பது கணித மொழியின் ஒரு பகுதி என்பதனால் எண்ணுப் பெயர்ப்புணர்ச்சியை விளக்கும் நூற்பாக்கள் முக்கியத்துவம் பெற்றுள்ளன எனலாம்.

எம்மொழி பேசுபவராயினும் உடலும் உயிரும் இரண்டறக் கலந்திருப்பது போல, எண்ணும், எழுத்தும் இரண்டறக் கலந்திருக்கும் மொழியைப் பேசக் கற்றுக் கொள்ளும் போதே எண்ணுப் பெயர்களையும் கற்றுக் கொள்கின்றனர். ஒவ்வொரு வரும் ஒன்றினைக் கணித்துக் கூறுவதற்கு எண்களையும் அதன் பெயர்களையும் அறிந்திருக்க வேண்டியது அவசியமாகிறது. இந்நோக்கில் மொழிக்கு அடிப்படை எழுத்துக்கள், கணிதத்திற்கு அடிப்படை எண்கள் என அவ்விரண்டிற்கும் வெவ்வேறு வகையான குறியீடுகள் அமைக்கப்பட்டு பெயரிடப்பட்டுள்ளன. அவ்வடிவக் குறியீடுகளைப் பெயர்கொண்டு அழைக்கும் போது அதற்குரிய பொருளை உணர முடிகிறது.

தமிழெண்கள் தமிழெழுத்துக்களின் குறியீடுகளைப் போன்றே அமைக்கப்பட்டுள்ளன. எனினும் குறியீடுகளின் மதிப்பினை விளக்குவதற்காக உலகமெலாம் பயன்படுத்தக்கூடிய உரோமானிய எண் குறியீடுகள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. அவ்வடிவக் குறியீடுகள் தனித்தனியாக எழுதும்போது ஒரு மதிப்பினையும், இரு குறியீடுகள் அருகருகே எழுதும்போது வேறொரு மதிப்பினையும் தரக்கூடியதாக உள்ளது. எடுத்துக்காட்டாக ‘1’ என்ற குறியீட்டின் மதிப்பு ஒன்று. அதே ‘1’ என்ற குறியீட்டுடன் இன்னொரு குறியீட்டினைச் சேர்த்து ‘11’ என்று எழுதுகின்றபோது அதனை ஒன்று ஒன்று என்று சொல்லுவதில்லை. அவ்வாறு சொன்னால் அலைபேசி எண்களை அல்லது வேறு எண்களை குறிப்பிடுவதாக அமைகிறது. அளவு, நிறை எண்ணுப் பெயர்களின் மதிப்பினைக் குறிப்பிடுவதற்கு பதினொன்று என்றே சொல்ல வேண்டியுள்ளது.

எனவே ஆரம்பப் பள்ளியிலிருந்தே எண்களை எழுத்தால் எழுதவும், எண்ணுப்பெயர்களை எண்களாக எழுதவும் கற்றுக் கொடுத்த பயிற்சியினால் அவ்வெண்ணுப் பெயர்கள் ஆழ்மனதில் பதிந்து விட்டது. எனவே தற்போது எண்ணுப் பெயர்ப்புணர்ச்சி விதிகளை முறைப்படிப் படிக்கும்போது இப்பெயர்கள் ஒன்றிணைந்து இவ்வாறாக மாறியுள்ளது என்பதனைப் புரிந்து கொள்வதுகூட கடினமாகத்

தோன்றுகிறது. எனினும் ஆய்வுக்காக ஆங்காங்கே கூறப்பட்ட எண்ணுப் பெயர்ப்புணர்ச்சி நூற்பாக்கள் தொகுத்துக் கூறப்படுகின்றன.

தொகை மரபின் ஒன்றினும் கீழளவைகளான கால், முக்கால் ஆகியவை முழு எண்களுடன் புணருகின்றபோது 'ஏ' சாரியை தோன்றும் எனவும், அரை அளவு வருகின்றபோது 'ஏ' சாரியை அல்லாமல் புணரும் என்பதனை,

“உயிரும் புள்ளியும் இறுதியாகி
அளவும் நிறையும் எண்ணுஞ் சுட்டி
உளவெனப்பட்ட எல்லாச் சொல்லும்
தத்தங் கிளவி தம்மகப்பட்ட
முந்தை வருஉங் காலத் தோன்றின்
ஒத்த தென்ப ஏ யென் சாரியை”
“அரையென வருஉம் பால்வரை கிளவிக்கு
புரைவ தன்ராற் சாரியை யியற்கை”

இந்நூற்பாக்கள் விளக்குகின்றன (Ilampuranar, 1971). இவற்றிற்கு எடுத்துக்காட்டாக உழக்கேயாழாக்கு, ஒன்றே கால், இரண்டே முக்கால், ஒன்றரை உழக்கரை என்ற அளவு, எண்ணுப்பெயர்கள் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

மேலும் சங்க காலத்தில் தானியங்களும், மருந்துப் பொருட்களும், பொன், இரத்தினங்களும், உணவுக்காகப் பயன்படுத்தப்படும் வாசனைப் பொருட்களும் பல்கிப் பெருகி இருந்தமையால் அவற்றினை அளந்து கொடுப்பதற்கும் வாங்குவதற்கும் பல்வேறு அளவைகள் வழக்கத்தில் இருந்துள்ளன. எனவே தான் மொழிக்கு முதல் எழுத்துக்கள் நிர்ணயிக்கப்பட்டதைப் போல அளவு, நிறைப் பெயர்களுக்கும் மொழி முதல் எழுத்துக்கள் இருந்ததனை,

“அளவிற்கும் நிறையிற்கும் மொழி முதலாகி
உளவெனப் பட்ட ஒன்பதிற் றெழுத்தே
அவை தாம்
க ச த ப என்றா ந ம வ என்றா
அகர உகரமோ டவையென மொழிப”

என்ற இந்நூற்பாவின் மூலம் அறிய முடிகிறது (Ilampuranar, 1971). இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக கலம், சாடி, தூதை, பாளை, நாழி, மண்டை, வட்டில், அகல், உழக்கு எனவும் கழஞ்சி, சீரகம், தொடி, பலம், நிறை, மா, வரை, அந்தை எனவும் வரும். என்று குறிப்பிட்டு நூற்பாவில் 'உளவெனப்பட்ட' என்றதனால் உளவெனப் படாதனவும் அளவை உளவென்பது என்று பொருளுரைத்து, இம்மி, ஓரடை, ஓராடை போன்ற அளவைகளும் எடுத்துக்காட்டுகளாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன (Ilampuranar, 1971).

உருபியலில் எண்ணுப் பெயர்களுக்குப்பின் வரக்கூடிய உருபுகளைக் குறிப்பிடும் போது, குற்றுகர ஈற்று எண்ணுப் பெயர்க்குப் பின் 'அன்' சாரியை வரும் என்பதனை,

“எண்ணின் இறுதி அன்னொடு சிவணும்”

என்ற நூற்பாவின் மூலம் அறியமுடிகிறது. (எ-டு) ஒன்றனை, ஒன்றனோடு...

குற்றுகர ஈற்று எண்ணுப் பெயராக வருகின்ற ஒருபு.து, இருபு.து போன்றவற்றிற்கு 'அன்' சாரியை மட்டுமல்லாமல் ஆன் சாரியையும் இடம் பெறலாம் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக ஒரு பாளை, ஒரு பானோடு, ஒரு ப.தினை, இருபு.தினோடு ஆகியவை கூறப்பட்டுள்ளன.

ஆயிரம், ஏழ் எண்ணுப் பெயர்கள்

ஆயிரம், ஏழ் எண்ணுப் பெயர்களின் இறுதி எழுத்து புள்ளியாக இருப்பதனால் இவ்வெண்ணுப் பெயர்ப்புணர்ச்சியினை புள்ளி மயங்கியலில் கூறப்பட்டுள்ளது. இதில் ஆயிரம் என்ற எண்ணுப் பெயருக்கும் குறைந்த அதாவது ஆயிரத்துக்குட்பட்ட எண்ணுப் பெயர்கள் ஆயிரத்துடன் புணருகின்றபோது 'அத்து' சாரியைப் பெறும் என்பதனை,

“அத்தொடு சிவனும் ஆயிரத் திறுதி

ஒத்த எண்ணு முன் வரு காலை”

இந்நூற்பா விளக்குகிறது (Ilampuranar, 1971). (எ-டு) ஆயிரம் + ஒன்று = ஆயிரத்தொன்று, ஆயிரத்திரண்டு, ஆயிரத்து மூன்று என்பதாக ஒட்டுக எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. தொகை மரபில் ஒன்றிற்கும் கீழளவைகள் வரும்போது 'ஏ' சாரியை வரும் எனக் குறிப்பிடப்பட்டது. புள்ளி மயங்கியலில் ஆயிரத்திற்கு அத்து சாரியை பொருந்தி முடியும் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

ஆயிரம் என்னும் எண்ணுப் பெயர் அடையெடுத்த மொழியோடு தோன்றினும் மேற்சொன்னதனோடு ஒரு தன்மைத்தாய் அத்துப் பெற்று முடியும்.

“அடையொடு தோன்றினும் அதனோ ரற்றே”

அக்கால வழக்கத்திலிருந்த 'ஏழ்' என்னும் எண்ணுப்பெயர் தற்போது ஏழு என்று அழைக்கப்படுகிறது (Ilampuranar, 1971). ஏழ் என்பதனால் புள்ளி மயங்கியலில் இடம்பெற்றுள்ளது.

ஏழ் என்னும் எண்ணுப்பெயர் நிலைமொழியாக நிற்கும் போது அதனுடன் அளவு, நிறை, எண்ணுப்பெயர்கள் வரும் மொழியாக வந்து புணருகின்றபோது 'ஏ' நெடில் 'எ' எனக் குறுகி 'ழ' கரத்தில் உகரம் வருதலும் இயல்பு என்பதனை,

“அளவும் நிறையும் எண்ணும் வருவழி

நெடுமுதல் குறுகலும் உகரம் வருதலும்

கடிநிலை இன்றே ஆசிரியர்க்க”

என்ற நூற்பாவின் மூலம் புலனாகிறது (Ilampuranar, 1971).

ஏழ் + பத்து = எழுபது. ஏழ் என்ற எண்ணுப் பெயருடன் ஆயிரம் புணரும் போது,

“ஆயிரம் வருவழி உகரம் கெடுமே”

என்று கூறப்பட்டுள்ளது (Ilampuranar, 1971). இதில் ஏழ் என்பதில் உகரம் எங்குள்ளது என்ற ஐயம் ஏற்படுகிறது. ஏழ் என்று இருப்பதனால் தான் புள்ளிமயங்கியலில் இச்சொல் இடம் பெற்றுள்ளது. இங்கு உகரமே இல்லை ஏழ் + ஆயிரம் என்பதில் மெய்யின்மேல் உயிர் ஏறி ஏழாயிரம் என்று வருகிறது.

ஏழ் எண்ணுப் பெயருடன் நூறாயிரம் புணரும் போது,

“நூறு ஊர்ந்து வருஉம் ஆயிரக் கிளவிக்குக்

கூறிய நெடுமுதல் குறுக்கம் இன்றே”

என்று நூற்பாவில் சொல்லப்பட்டுள்ளது போல் ஏழ் நூறாயிரம் என இருந்துள்ளது (Ilampuranar, 1971). ஆனால் உரையாசிரியர் காலத்தில் ஏழ் என்ற எண் ஏழு என்று அழைக்கப்பட்டுள்ளதால் நெடுமுதல் குறுகி எழு நூறாயிரம் என்று மாறி வந்ததனையும் அறிய முடிகிறது.

ஏழ், ஆயிரம் போன்ற எண்கள் தவிர்த்து மற்ற எண்ணுப் பெயர்கள் யாவும் குற்றியலுகரங் கொண்டு முடிவதனால் அவ்வெண்ணுப் பெயர்களின் புணர்ச்சி விதிகள் குற்றியலுகரப் புணரியலில் இடம் பெற்றுள்ளன. இரண்டு எண்ணுப் பெயர் ஒரெண்ணாக உருவாகும் போது இடைப்படும் மாற்றங்களை விளக்கும் நூற்பாக்கள் பின்வருமாறு.

“ஒன்று முதலா எட்டன் இறுதி
எல்லா எண்ணும் பத்தன் முன்வரின்
குற்றியலுகரம் மெய்யொடு கெடுமே”
(எ-டு) பத்து + ஒன்று = பதினொன்று

(Ilampuranar, 1971)

நிலைமொழியில் பத்து நிற்க, ஒன்று முதல் எட்டு வரையிலான எண்களில் இரண்டினைத் தவிர்ந்து மற்றவை வரும்போது நிலைமொழியிலுள்ள குற்றியலுகரம் மெய்யொடு கெட்டு இடையில் ‘இன்’ சாரியை வரும் என்பதனை விளக்குகிறது. பத்தின்முன் ஆயிரம் வரும் போதும் இவ்விதி பொருந்தும் என்பதை,

“ஆயிரம் வரினும் ஆயியல் திரியாது”
(எ-டு) பத்து + ஆயிரம் = பதினாயிரம்
இந்நூற்பாவின் மூலம் அறியலாம்.

(Ilampuranar, 1971)

“பத்தன் ஒற்று கெட னகாரம் இரட்டல்
ஒத்தது என்ப இரண்டுவரு காலை”

(Ilampuranar, 1971)

பத்து முன் இரண்டு வரும்போது பத்து-பத் ஆகி, பன் ஆகும். அது இரட்டும்போது பன்னிரண்டு எனப் புணருவதை விளக்குகின்றது.

தொல்காப்பியர் காலத்தில் ஒன்று முதல் எட்டு வரையிலான எண்களுடன் பத்து புணருகின்ற நிலையினை எடுத்துக்காட்டிய நூற்பா,

“ஒன்று முதல் ஒன்பான் இறுதி முன்னர்
நின்ற பத்தன் ஒற்றுங் கெட ஆய்தம்
வந்து இடைநிலையும் இயற்கைத்து என்ப
கூறிய இயற்கை குற்றியலுகரம்
ஆறன் இறுதி அல்வழி யான,
முதல் ஈர் எண்ணின் ஒற்று ரகரம் ஆகும்
உகரம் வருதல் ஆவயினான”

இந்நூற்பாவின்படி பத்து என்பதிலுள்ள ‘த்’ என்ற ஒற்றுக்கெட ஆய்தம் இயற்கையாக வந்து பத்து என்பது பத்து என மாற்றமடைந்துள்ளது (Ilampuranar, 1971). உரையாசிரியர் காலத்தில் பத்து இடையேயுள்ள ஒற்று கெட இடையில் ஆய்தமின்றி பத்து என்பது பது என மாற்றியமைக்கப்பட்டுள்ளது. ஒன்று, இரண்டு என்பனவற்றில் ‘ன்’ ‘ண்’ ‘ர்’ ஆகி அதன்மேல் உகரம் வந்து ஒரு, இரு என மாறி வருமொழியிலுள்ள பத்து அல்லது பது சொற்களுடன் இணைந்து ஒருபது, இருபது என உருவாக்கம் பெறுகின்றன. ஒருபது என்று யாரும் சொல்லுவதில்லை பத்து ரூபாய் கொடு என்றால் அது ஒருபதைக் குறிப்பதாக உள்ளது எனலாம். அடுத்து மற்ற எண்களுடன் பத்து புணரும் போது,

“மூன்றும் ஆறும் நெடுமுதல் குறுகும்
மூன்றன் ஒற்றே புகாரம் ஆகும்
நான்கன் ஒற்றே றுகாரம் ஆகும்
ஐந்தன் ஒற்றே மகாரம் ஆகும்
எட்டன் ஒற்றே ணகாரம் ஆகும்”

என்ற நூற்பாக்களின் படி மூன்று + பத்து மூன்று என்பது முப் ஆகி பத்து என்பது பது ஆகி முப் + பது இணைந்து முப்பது ஆனதுபோல் மற்ற எண்களும் நூற்பாவின்படி அமையும் எனலாம் (Ilampuranar, 1971).

ஒன்று முதல் ஒன்பது வரையிலான எண்களுடன் பத்து புணருகின்றபோது, சொல்லப்பட்ட விதிகளே நூறு வருகின்றபோதும் பொருந்தும் என்பதனை,

“நூறு முன் வரினும் கூறிய இயல்பே”

என்று கூறுவதன் மூலம் அறிய முடிகிறது (Ilampuranar, 1971). ஆனால் நூறு என்ற வருமொழிக்கேற்ப நிலைமொழியில் மெய் வடிவங்கள் மாறி வருவதனை,

“மூன்றன் ஒற்றே நகாரம் ஆகும்

நான்கும் ஐந்தும் ஒற்றுமெய் திரியா”

என்பதன் மூலம் அறியலாம் (Ilampuranar, 1971).

(எ-டு) முந்நூறு, நானூறு, ஐந்நூறு.

ஒன்று, இரண்டு எண்களுடன் பத்து, நூறு ஆகியன வந்து புணருகின்றபோது நிலைமொழியில் உள்ள ஒன்று, இரண்டு என்பனவற்றில் ன், ண், ர் ஆகும். உகரமும் வரும் என்று முன்னர் சொல்லப்பட்டதனடிப்படையில் ஆயிரம் வரும்போது (அ உயிரெழுத்து என்பதனால்) உகரம் வராமல் ஓர், ஈர் என்றளவில் நின்று புணரும்போது, மெய்மேல் உயிர் வந்து ஒன்றுவது இயல்பே என்ற விதிப்படி ஓர் + ஆயிரம் = ஓராயிரம், ஈராயிரம் என்பதாக வருவதனை,

“ஆயிரக் கிளவி வருஉம் காலை

முதல்ஈர் எண்ணின் உகரம் கெடுமே”

என்பதன் மூலம் புலனாகிறது (Ilampuranar, 1971). முன்னர் கூறியது போல மற்ற எண்களுடன் ஆயிரம் புணருகின்றபோது, நிலைமொழியிலுள்ள மெய் வடிவங்கள் வருமொழிக்கேற்ப மாற்றம் அடைவதனை,

“மூன்றன் ஒற்றே ஊகாரம் ஆகும்

நான்கன் ஒற்றே லகாரம் ஆகும்

ஐந்தன் ஒற்றே யகாரம் ஆகும்

ஆறன் மருங்கில் குற்றியலுகரம்

ஈறு மெய் ஒழியக் கெடுதல் வேண்டும்”

என்ற நூற்பாக்களின் வழி அறியலாம் (Ilampuranar, 1971).

(எ-டு) மூன்று - முவ் ஆகி ஆயிரம் வரும்போது முவ்வாயிரம், நான்கு - நால் ஆகி ஆயிரம் வரும் போது நாலாயிரம்.

நூறு நிலைமொழியாக நிற்க ஒன்று முதல் ஒன்பது வரை உள்ள எண்கள் வருமொழியாக வருகின்றபோது தோன்றும் மாற்றங்களை,

“நூறு என் கிளவி ஒன்று முதல் ஒன்பாற்கு

ஈறு சினை ஒழிய இன் ஒற்றுமிகுமே”

என்பதன் மூலம் நிலைமொழியிலுள்ள ‘று’ வில் உகரம் நீங்கி நூற் என்றாகி றகர ஒற்று மிகுந்து வந்து நூற்ற் + ஒன்று = நூற்றொன்று எனப் புணருவதை அறியலாம் (Ilampuranar, 1971).

நூறு நிலைமொழியாக நிற்க பத்து வருமொழியாக வரும் போது மேற்சொன்ன விதியே இதற்கும் பொருந்துவதாக,

“அவை ஊர் பத்தினும் அத்தொழிற்றாகும்”

(Ilampuranar, 1971)

இந்நூற்பா அமைந்துள்ளது. (எ-டு) நூற்றிருபது.

இதுவரை எண்ணுப் பெயர்ப் புணர்ச்சி பற்றி கூறியதில் ஒன்பது என்ற எண்ணுப்பெயர் மற்ற எண்ணுப் பெயர்களோடு புணருகின்றபோது சொல்லப்படுகின்ற விதிகள் குழப்பத்தினை ஏற்படுத்துவதனால் அதைப்பற்றி ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொள்ளவில்லை என்றாலும் இக்குழப்பத்திற்கான காரணத்தினைத் தெளிவுபடுத்தும் விதமாக,

“ஒன்பான் ஒகர மிசைத் தகரம் ஒற்றும்

முந்தை ஒற்றே ணகாரம் இரட்டும்

பஃதென் கிளவி யாய் தபக ரங்கெட

நிற்றல்வேண்டும் ஊகாரக் கிளவி

ஒற்றிய தகரம் றகாரம் ஆகும்”

என்ற நூற்பாவிற்கு இளம்பூரணர் உரை இடம் பெற்ற பின், அடிக்குறிப்பில் பாவாணர் எடுத்துரைத்த தெளிவான விளக்கங்கள் உள்ளது உள்ளபடியே எடுத்தாளப்படுகிறது.

இந்நூற்பா ஒன்பது + பஃது = தொண்ணூறு என முடிக்கின்றது. இம்முடிவு எவ்வகையிலும் பொருந்தாத தொன்றாம். ஒன்பது என்னும் எண்ணுக்குப் பழம்பெயர் தொண்டு என்பது ‘தொண்டு தலையிட்ட’ என்று ஆசிரியரும், ‘தொண்டுபடு திவ்வு’ (மலைபடு. உக) என்று பெருங்குன்றூர்ப் பெருங்கெளசிகனாரும் கூறுதல் காண்க. தொண்டு என்னும் சொல் தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே வழக்கற்றுப் போய் விட்டது. அவர் காலத்திற்கு முன் தொண்டு, தொண்பது, தொண்ணூறு, தொள்ளாயிரம் என்பன முறையே 9, 90, 900, 9000 என்னும் எண்களைக் குறிக்கும் பெயர்களாயிருந்தன. ‘தொண்டு’ என்னும் ஒன்றாமிடப் பெயர் வழக்கறவே. தொண்பது என்னும் பத்தாமிடப் பெயர் ஒன்றாமிடத்திற்கும் தொண்ணூறு என்னும் நூறாமிடப்பெயர் பத்தாமிடத்திற்கும், தொள்ளாயிரம் என்னும் ஆயிரத்தாமிடப்பெயர் நூறாமிடத்திற்குமாக வழங்கத் தலைப்பட்டன. தொண்பது என்னும் பெயர் முறையே தொண்பது ஒன்பது மருவிற்று. ஆயிரத்தாமிடப் பெயர் நூறாமிடத்திற்கு வழங்கவே 9000 என்னும் எண்ணைக் குறிக்க ஒன்பது என்னும் பெயருடன் ஆயிரம் என்னும் பெயரைச் சேர்க்க வேண்டியதாயிற்று. முதற் பத்து எண்ணுப் பெயர்களில் ஒன்பது என்பதைத் தவிர மற்றவைபெயல்லாம் ஒரு சொல்லாயிருப்பதையும், ஒன்பது என்பது இரு சொல்லாய்ப் பது (பத்து) என்று முடிவதையும், தொண்ணூறு என்பது நூறு என்றும் தொள்ளாயிரம் என்பது ஆயிரம் என்றும் முடிவதையும் நோக்குக. தொண்பது என்பதில் திரிபான ஒன்பது என்னும் சொல்லுக்குப் பொருத்தப்புகலும் முறைபற்றி ஒன்று குறைந்த பத்து என்று பொருள் கூறுவர் சிலர். அதுவே அதன் பொருளாயின் தொண்ணூறு, தொள்ளாயிரம் என்பனவற்றிற்கும் அப்பொருள் ஏற்க வேண்டும்.

அங்ஙனம் ஏலாமையின் அது பொலியுரையென மறுக்க ஆகவே தொண்டு + ஆயிரம் = தொள்ளாயிரம் என்று புணர்ப்பதே முறையென்றும் தொண்டு என்னும் எண்ணுப்பெயர் வழக்கற்றதினால் அதன் மேலிடப்பெயர்கள் மூன்றும் ஒவ்வோரிடமாய்த் தாழ்ந்து வந்து வழங்கின என்றும் அறிந்து கொள்க (பாவாணர்)

இதன்மூலம் எண்ணுப் பெயர்ப் புணர்ச்சியில் ஒன்பது என்ற எண்ணுப்பெயர் மற்ற எண்களோடு புணரும் போது உருவாகக் கூடிய எண்களுக்காகச் சொல்லக்கூடிய புணர்ச்சி விதிகள் சுற்றி வளைத்து பொருத்தமில்லாததாகத் தோன்றியதற்கு, பாவாணர் அவர்களின் விளக்கம் பதில் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது எனலாம். எண்ணுப் பெயர்ப் புணர்ச்சி விதிகள் சில இடங்களில் நுட்பமாக புரிந்து கொள்ள வேண்டியுள்ளதால் ஆங்கிலமொழி போல் இருந்திருக்கக் கூடாதா! என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது.

இதுவரை கணிதமொழிக் கட்டமைப்பினை விளக்குவதற்கு எழுத்துக்கள் பயன்பட்டுள்ள நிலையினை அறிய முடிகிறது. எனினும் ஒரு மொழியில் எண்களின் பங்கு எத்தகையது என்பதை

எடுத்துக்காட்டும் வகையில் புலவர்கள் அவரவருக்குள்ள நுண்ணறிவினைக் கொண்டு தாம் இயற்றிய நூற்களில் எண்களைப் பயன்படுத்தி எழுதிய சில பாடல்கள் பின்வருமாறு.

“ஓர் ஐவர் ஈரையும் பதின்மர் உடன்றெழுந்த

போரில் பெருஞ்சோறு போற்றாது தானளித்த

சேரன் பொறையன் மலையன் திறம்பாடிக்

கார்செய் குழலாட ஆடாமோ ஊசல்”

“ஈரடிக்குள்ளே உலகம் எல்லாம் அடங்குமெனின் நேரடிக்கு வேறே நிலனுண்டே”

“ஆர்த்த சபை நூற்றொருவர்

ஆயிரத்தொன் றாம்புலவர்

வார்த்தை பதினா யிரத்தொருவர்”

“ஆதிமறை நான்கையுநா லாயிரத்து நற்கவியா

ஓதும் பதினொருவர் உள்ளத் தான்”

“என்பிறவி யெண்பத்து நான்கு நூறாயிரமும்

தன் பிறவி பத்தாற் றணித்திடுவோன்”

“ஏழஞ் சிறுநூறு எடுத்த ஆயிரம்

வாழநர் சகனம் மருவா நிற்ப”

அக்காலத்தில் ஏழ், அஞ்சு என்று அழைக்கப்பட்ட எண்களை இக்காலத்தில் ஏழு, ஐந்து என்று மாற்றியமைக்கப்பட்டுள்ளதை இப்பாடல் வரிகள் மூலம் அறியலாம். (Jeyaraman, 1965)

“மையனா ஏழஞ்சு மையனா பேயனாத்

தையனா ஒன்று முக்கால் தையனா”

நூற்பாவில் கூறியபடி ‘ஏ’ சாரியை பெறவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது (Jeyaraman, 1965).

“எண்ணேழு தேசத் திறைவருக்கும் ஆளனுப்பி

நண்ணுபுகழ் மிக்க நகரையலங்கரித்து”

“ஓரொன்பது மணிக்கங் குற்ற பிரதானமந்திரி”

“பன்னோர்மணிக்குப் பரிந்து பிரிவிக் கவுன்சில்”

“ஆயிரத்தெண்ணூற்று நாற்பான் நான்காம் வருடமதில்”

“ஆயிரத்தினெண்ணூற்றி னைம்பத்தெட்டாம் வருடம்”

இதுபோன்று பல இலக்கியங்களில் எண்கள் பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பதை அறியலாம் (Palvanam subba reddy, 1901).

முடிவுரை

இதுவரை ஆராய்ந்த செய்திகளினடிப்படையில் எண்களின்றி மொழிக்கட்டமைப்பினையும், எழுத்துக்களின்றி கணிதமொழிக் கட்டமைப்பினையும் விளக்க முடியாது என்பதனை அறிய முடிந்தது. எனவே மொழிக்கு எண்ணும் எழுத்தும் இரு சக்கரங்கள் எனலாம். மேலும் இக்கட்டுரையில் புணரியல் முதல் நூற்பாவில் இடம்பெற்றிருந்த தமிழ் எழுத்துக்களின் எண்ணிக்கை, மொழிமுதல் எழுத்துக்கள் ஆகியவற்றில் ஏற்பட்ட ஐயப்பாட்டின் மூலம் தொல்காப்பியத்தில் மொழிமுதல் எழுத்துக்களில் ‘நு’

என்ற குற்றியலுகரம் இடம் பெற்றிருந்ததனையும், நன்னூலில் 'ங' என்ற எழுத்து இடம் பெற்றிருந்ததனையும் கண்டறிந்து வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் 'ட' என்ற எழுத்தும் அக்காலத்தில் பயன்பாட்டிலிருந்ததை கழகத் தமிழகராதி மூலம் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. அடுத்து எண்ணுப் பெயர்ப்புணர்ச்சி பகுதியில் ஒன்பது என்ற எண்ணுப்பெயர், பத்து என்ற எண்ணுப்பெயருடன் புணர்கின்றபோது தொண்ணூறாக மாற்றமடைவதனை விளக்கும் எண்ணுப்பெயர்ப்புணர்ச்சி விதிகள் குழப்பத்தினை ஏற்படுத்தின. இத்தகைய குழப்பத்திற்கான காரணங்கள் குறித்து தொல்காப்பிய இளம்பூரணர் உரையில் நூற்பா உரை விளக்கத்தின் கீழ் தமிழறிஞர் பாவாணர் அவர்கள் குறிப்பிட்ட விளக்கங்கள் அடிக்குறிப்பில் இடம் பெற்றிருந்தன. அதில் 'தொண்டு' என்ற எண்ணுப் பெயர் மறைந்ததன் விளைவுகள் பற்றித் தெள்ளத் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டிய விளக்கங்கள் ஆய்வுலகிற்கு எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளன. இக்கட்டுரையின் வாயிலாக இதுவரை ஆய்வுலகம் வெளிப்படுத்தாத செய்திகள் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன எனலாம்.

References

- Ilampuranar, (1971) Tholkappiyam Eluththikaram, South India Saiva Siddhanta Works Publishing Society, Chennai, India.
- Jeyaraman, N, V., (1965) Thoothu ilakkiyam, Manivasagar Noolagam, Chidambaram, India.
- Kazhaga Pulavar Kulu, (1969) Kazhaga Tamil Agarathi, South India Saiva Siddhanta Works Publishing Society, Chennai, India.
- Lena Tamilvanan, (1980) Elimai tamil ilakkanam, Manimekalai Prasuram, Chennai, India.
- Palvanam subba reddy, (1901) Victoria Maharani Ammanai, Shatriya Vidhyasalai, Virudhupatti, India.
- Subramanian, S. V., (2008) Tolkappiyam theylivurai, Meyyappan Publishing House, Chidambaram, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License